

RITA PÁLINKÁŠOVÁ

Svět je voňavý a vykoupaný

Rita Pálinkášová

**Svět je voňavý a
vykoupaný**

Vykoupení

Ráno mi zvedlo olověná víčka
po probdělé noci,
kdy neměl šanci ani jeden sen.
Pohled do zrcadla bolel,
a divím se,
že mi slza ukápla až dole v předsíni.
Ještě stále mám ten kus oblečení
s Tvou vůní blízko sebe,
a bojím se,
že jednou neodolám vyprat
střípky vzpomínek až do čista.
Mé protesty a slzy byly k smíchu
všem sněhovým stopám v chodníku
i skupince dětí se školní taškou
postávajících na rohu.
Třásla jsem se venku pod kabátem
bolestí a bezmocí a touhou,
protože poslední dotek byl zvláštní.
Pro mne to vážně něco znamenalo
a nezbývá než doufat,
že znovu přijde vykoupení...

Andělé pod víčky

Pod víčky andělé tančí Ti stále,
zelené smaragdy hořící touhou,
šeptám Ti v peřinách své tiché: „dále“,
směješ se málem i myšlenkou pouhou.

Pod víčky andělé choulí se v spánku,
zelené smaragdy našly si klid,
podobny leknínům, hvězdám i vánku,
v zakletém zámku zkouší si potají bezpečně snít.

Pod víčky andělé jemně se chvějí,
zelené smaragdy poprvé udiveny,
dotknout se lehce kůže Tvé chtějí,
a přece.....

Ty spíš v náruči své ženy.

Čekání na malý zázrak

„Vrať se ...vrať...!“

křičí ve mně všechno ze všech stran.

Do tmy u stropu svítí mé otevřené oči,

s nadějí čekám denně na závrať.

Jsi pořád vše, co mám,

ještě pořád se se mnou země točí,

jen se mnou už býváš málokterou noc.

Ustarané moudré hlasy šly už dávno spát,

lákám Tě k sobě na slova: „mám rád,“

jistá si nejsem, že stále mám tu moc.

Pak přicházíš

a celý svět je ve Tvých dlaních....

Den, kdy naposledy viděla jsem duhu

Sevřela jsem dlaň,
kde lístky uschlých sedmikrásek ospale se krčí.
Už není chuť lepit slaměné vzpomínky do herbářů,
prostě přeji si, ať srdce mé dnes mlčí.
Ale budeš-li chtít,
zítra je posbírám, pokud vypadnou mi z dlaně.
Bude to jako němá scéna z Knoflíkářů,
občas myslíváš na sebe, na mne, dokonce i na ně.
Možná byl to náznak sblížení,
a přesto dlaň zůstala prázdná,
do srdce křehké míření a vzlyk starého blázna.
Byl to tenkrát den,
kdy naposledy viděla jsem duhu!

